

Vogel van papier

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721
P 007650

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 21, Nummer 2
April - Mei - Juni 2015
Afgiftekantoor: 8770 Ingelmunster

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Weststraat 48
8770 Ingelmunster

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

Wel en Wee	2
Zoekertje: fiets gezocht	7
Addertjes onder het gras ...	8
Tapori: Zorgen èn Vormen	10
Praktische informatie	12

Citaten of vermeldingen uit dit nummer mogen mits verwijzing naar "Vogel Van Papier" Jg xx Nr xx.
Voor overname van een volledig artikel moet toelating gevraagd aan de V.U.

Wel en Wee (I)

Woensdag 18 maart : ons onderwijs en....

De sociale revolutie van Correa heeft vele goede leerkrachten van het private naar het openbaar systeem getrokken, maar ze worden ondergedompeld in een ter dood opgeschreven systeem waar veel, heel veel leerkrachten ronddraaien die niet vooruit willen of vooruit kunnen, en die zo de "goede" leerkrachten verstikken, moe maken, doen meedraaien in het systeem. Dat is misschien wel een "sociale gelijkshakeling" die het bewind van Correa beoogt: de goede (private) scholen verminderen in kwaliteit en de minder goede en slechte (openbare) scholen geraken door de verstikkende omgeving amper vooruit. Of dit "vooruitgang", "ontwikkeling" of "verbetering" is... ??? Of wordt het 'egalisatie', 'nivellering', of 'met zijn allen bergaf' in naam van 'de macht', 'een systeem' ? Het doel op zich is zeker niet te negatief: sociale gelijkheid en goede scholen voor iedereen, wat zou een mens nog meer wensen.. Maar de manier om er te geraken, een alsmaar groter "gratis" openbaar systeem, daar geloof ik niet in. In het openbaar systeem, niet alleen het onderwijs maar ook de gezondheidszorg, wordt men beoordeeld op nummertjes, op uitgevoerde "processen", protocollen, normen, reglementen maar niet op de resultaten. Die laten jammer genoeg vaak op zich wachten. En zolang men maar kan zwaaien met miljoenen consultaties en altijd maar meer leerlingen ingeschreven zijn in het openbare systeem, dan is alles wat men noemt : " g e s l a a g d " ! De motivatie om mensen echt te helpen, met scholing, met goede gezondheidszorg, is er jammer genoeg vaak niet

echt. Onze nog steeds heel verticale Ecuadoraanse maatschappij is echt bedreven in een mooie sport: "arribismo" (= hogerop) is heel populair!!! En "hogerop" geraak je vooral door op de ladder van op een hogere sport te stampen op diegene die even een sport onder jou staat. Ik zeg het cru, maar zo is het jammer genoeg. Die verticale ladder horizontaler krijgen, dat lukt misschien door "mensen in de ogen te kijken". Want als je andere mensen in de ogen kijkt, worden ze echt mensen met wie je samen op stap gaat. Want je wil dat het samen goed gaat, een beetje zoals in Tapani ? Levinas blijft nog steeds een geliefde filosoof voor mij.

Genoeg gefilosofeerd en weer van me afgeschreven, terwijl er nog een ander verdriet knaagt, toen ik samen met Nancy bij het dodenhokje van het ziekenhuis zat te wachten: "Wachter, hoeveel engeltjes heb je vanavond liggen in het dodenhokje ?". Dat zit nog te vast...

Vrijdag 27 maart 2015 : een voorstel

Net terug van intense vergaderingen in Tapani. Toch altijd goed om te zien en te horen hoe steeds meer mensen aan de kar helpen trekken en duwen, vooral dan Ivonne, Cristina, Ximena, Carmita en Patricio als leden van de "directieraad". En toch ook wel bezorgd om de grote werklust, niet alleen fysiek maar eigenlijk vooral emotioneel die iedereen op zijn schouders haalt of neemt of blijft houden. Eigenlijk zouden we allemaal tezamen eens goed op vakantie moeten kunnen gaan: dat zou

Wel en Wee (2)

veel deugd doen.

Vrijdag 24 april : belletje doen rinkelen

Deze middag deelname aan symposium over huisartsgeneeskunde tijdens een jaarlijks congres in een goed ziekenhuis hier in Quito... met ruime interesse en boeiend publiek rond "Primary and Family Care". Disability samen met Primary Care is inderdaad een niet vaak voorkomende combinatie. Toch blijft het een interessant thema, een onontgonnen weg. Er was verwondering maar ook veel vragen: ik denk dat ik bij een aantal Ecuadoraanse huisartsen (in spe) een belletje heb doen rinkelen, en dat is goed.

Woensdag 6 mei : lief en leed

Gisteren weer onverwacht, of misschien niet, nieuws: Jacqueline, nichtje van onze kinderen, net 17, bevalt binnen een week of twee van een zoontje. Nog maar eens bevestiging dat alle pogingen om zwangerschap bij tieners naar beneden te halen vruchteloos zijn zolang men denkt dat het alleen over beschikbaarheid van anticonceptiemiddelen en sexuele opvoeding gaat. Ecuador scoort i.v.m. tienerzwangerschappen het tweede hoogst in Latijns-Amerika en dit is een slecht representatiekaartje voor het internationaal imago. Het allerbelangrijkste is naar mijn bescheiden mening - ik heb toch heel wat tienerzwangerschappen opgevolgd - dat het vooral gaat over

Onderstaande links kunnen ook rechtstreeks aangeklikt worden op <http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/Archief/2015jg21nr1.pdf>

Wel en Wee (3)

perspectieven, dromen, verlangen, uitzien naar, kansen, mogelijkheden, andere uitdagingen dan een lief en een kind. Maar dat is veel moeilijker in te vullen in grijze randsteden en in scholen met leerkrachten die weinig of niet motiveren. Deze week bevat ook Joselyn, de oudste dochter van Sandra, nu ook net 17. Haar moeder was één van de eerste tienerzwangerschappen die ik opvolgde, goed 17 jaar geleden. Lukt het dan toch niet om het tijt te helpen keren? Niet altijd denk ik. De vraag evenwel is of dat 'altijd' nodig is. Gisteren zag ik op de consultatie Angelica, pasgeboren baby van drie dagen oud, tweede kindje van Diana, mama van 18, zusje is nu net 4 en de papa, die is 34. Amai denk je misschien, maar deze familie is echt niet ongelukkig. Ik vroeg Diana enkele maanden geleden of ze eraan dacht om toch nog verder te studeren en haar ietwat beschaamde antwoord was: "Neem het me niet kwalijk maar studeren, neen, dat doe ik echt niet graag. Dat was nooit plezant. Ik ben blij zoals ik nu leef". Even de andere kant van de medaille dus...

En daarnet twee telefoontjes na mekaar, geen vijf minuten verschil.

Ivonne, belde intriest dat vannacht de mama van Marcella in het ziekenhuis overleden is. Ze was 48 jaar oud. "Een hartprobleem" waar niemand iets van wist en waarvoor ze maandag ijlings opgenomen werd. Misschien een hartinfarct, gevolg van veel zorgen en verdriet, ingehouden zenuwen. Er waren heel veel zorgen thuis want Marcella, zelf een jonge vrouw van 20 die naar onze ateliers komt, heeft ook nog drie oudere broers met lichte intellectuele beperking. Er wordt veel gedronken in dat gezin, en er is ook veel ruzie, ook incest kwam ter sprake. Haar

mama is nu overleden, nog een mama van een kind met een beperking. Mijn hypothese 'het meer voorkomen van vroegtijdig overlijden van ouders van kinderen met een beperking, vaak gerelateerd aan heel veel zorgen en last' wordt hierbij toch weer wat meer bevestigd! Eén van de resultaten van het onderzoek waaruit we praktische conclusies kunnen halen en één conclusie kan alvast zijn dat hier een mooie taak voor huisartsen is weggelegd: zorg voor iedereen, ook voor mensen met een beperking, met een ruimere blik naar familie en mantelzorgers.

En nog geen vijf minuten later opnieuw telefoon: Rosita Flores, 19 jaar oud, eerste zwangerschap, uitgerekend voor moederkesdag. Ze begint weeën te krijgen en zal naar het ziekenhuis gaan. Ze wou dat gewoon even zeggen. 'k Heb haar het beste gewenst en veel "colère" om de weeën goed te verdragen en goed te persen. 't Is toch maar een eenzame bedoening, in het ziekenhuis waar niemand bij je mag zijn tijdens arbeid en bevalling. Misschien is het daarom dat ze nog even wou bellen. 'Hoe alleen zijn, eenzaamheid, wellicht ook een beetje angst bij middel van een telefoontje wat soelaas kan brengen'. Zo zie je maar... iemand die sterft en een kindje dat binnenkort geboren wordt. 'k Heb in ieder geval een kaarske aangestoken.

Woensdag 13 mei : even 'lenen' en er een centje bij verdienen....

Hier auto-perikelen die vrijdagavond begonnen toen de auto niet startte. Hij gaf gene kik, want "zijn cerebro" (computer, hersenen, of hoe heet dat ding in het Nederlands) was er

Wel en Wee (4)

niet meer: aan onze voordeur gestolen, gepikt en zonder "hersenen" werkt niets of niemand: een grapje van goed 1200 usd. Ons 'karreke' is bijna 20 jaar oud en er rijden er niet zoveel meer rond in Quito. En als een onderdeel van zo'n auto kapot en niet meer voorhanden is... wat doen de automechaniekers dan??? Ze "bestellen" bij "vrienden van het vreemde", zoals men hier zegt, het wisselstuk. Volgens onze automechanieker zouden de dieven me al een tijdje gevolgd moeten hebben om te zien waar en wanneer ze hun slag konden slaan en dat bleek vrijdagavond aan onze voordeur te zijn. Een koude douche net toen we blij Lien gingen afhalen die terugkwam van de uitwisseling met Argentinië.

Saulo is dus zaterdagmorgen op zoek gegaan naar zo ne nieuwen "computer" die volgens de automechaniekers "nergens" meer voorhanden zou zijn. Maar na enige telefoons over en weer bleek "een andere auto net gebotst te hebben" en "net dat onderdeel is nog heel", "en omdat Saulo van Jayac is, wilden ze hem voor een vriendenprijsje helpen".
 t o c h . . . ! ! !
 We hebben dus 's anderendaags misschien hetzelfde onderdeel dat uit onze auto gestolen was mooi teruggekocht en hebben nog dankjewel moeten zeggen voor alle moeite. Ge zoudt er de krul of 't zuur van krijgen. Ge zoudt de muren kunnen oplopen. Maar 't heeft allemaal geen zin. Die dieven zullen zich dit weekend op ons kosten ladderzat gedronken hebben. 'k Hoop dat ze er nog hoofdpijn van hebben. Ondertussen is de auto weer vermaakt... en zijn de zenuwen ook weer gekalmeerd... en zullen we voor de laatste keer nog ne keer proberen of we toch nog een tijdje kunnen voortrijden met de Ford.

Nu is alles "hersteld" maar we rijden niet meer gerust rond want gelijk wanneer halen ze die hersenen er opnieuw uit. En omdat bij het herstel veel kabeltjes opnieuw verbonden moesten worden, blijken die niet allemaal in de juiste richting met elkaar verbonden, zodat de benzine-meter nu permanent onder nul staat en constant flinkt een rood lampke om te zeggen dat de tank leeg is, terwijl we de tank net helemaal gevuld hebben. Den "toeter" gaat ook niet en dat is voor mij een groot probleem want ik gebruik die veel om me veilig door het verkeer van Quito te wringen. Saulo vindt wel dat ik die toeter teveel gebruik maar zo is er toch nog nooit iemand tegen mij gereden: dus toch wel van levensbelang. En klap op de vuurpijl: de mekaniekers moeten bij die omslachtige herstelling met hun "toernaviezen" één of meerdere gaten in de radiator 'aangeboord' hebben. Enkele patiënten waren deze voormiddag echt attent: "Dokter, er staat ne groten plas water onder uwen auto". Ik ben dus naar huis gereden met zeker vijftig liter water in den auto, heb om de vijf kilometer gestopt, gewacht, radiator opengedraaid en water bijgevoerd. Ne mens kan toch sukkelen... Enig soelaas? misschien toch wel dit onderhoudend schrijfseltje. Wij zullen ondertussen misschien uitkijken naar een nieuwe tweedehands auto waarbij we als deel van de betaling onze huidige auto, hopelijk met hersenen en al, mogen afgeven. Lang leve " don Quichote de la Mancha".

Dinsdag 19 mei : nog maar eens...

Vandaag een nieuw kindje met downsyndroom gezien, drie maanden oud, heel zwak, constant aan de zuurstof-

Wel en Wee (5)

fles. 't Was precies Sneeuwitje, zo bleek, bijna doorschijnend, maar tegelijkertijd met twee pikzwarte karbonkelkes van oogjes. Weer een nieuw verhaal dat we zo lang het kan en mag, goed en mooi helpen inkleuren.

Zondag 24 mei : een nuttig overzicht na 22 jaar....

Deze week goed doorgewerkt aan het systematiseren en digitaliseren van gegevens van de consultatie over mensen met een beperking. In totaal hebben we gegevens van 330 mensen, dit over de voorbije 22 jaar. Ik steek de kwantitatieve gegevens allemaal in een Excel formaat en verlang al om er met een statistisch programma mee te beginnen werken. Zo kan ik verschillende gegevens met elkaar kruisen, vb. oorzaak van de beperking met leeftijd van de moeder of met de plaats van de bevalling of domicilie, enzovoort. Enkele "eenvoudige" ge-

gevens zijn toch al opmerkelijk. Van de 330 personen hebben 31 mensen Downsyndroom, bijna één op tien dus, helemaal anders dan de cijfers in België sinds de prenatale diagnostiek in voege is. En je vraagt je misschien af wat we met dit gegeven kunnen doen? De prenatale diagnostiek promoten of een goed eerste lijnsbeleid helpen uitbouwen voor families met een kind met downsyndroom? Ik denk dat we voorlopig zullen gaan voor het laatste. Een ander gegeven is dat bij 26 % van de 330 mensen de oorsprong van de beperking rond het moment van de bevalling ligt. Dat is toch wel heel veel en vraagt naar meer uitpluizen en het zoeken naar "voorkoombare" oorzaken. Ik ben dus goed op dreef en benieuwd naar verdere gegevens, hopelijk om echt bij te dragen tot beter leven en dit op hoop van zegen.

Inge

ZOEKERTJE:

*Dag allemaal,
Sarah zal volgend schooljaar in Leuven studeren en... we zijn op zoek naar een
tweedehandsfiets.*

*Staat bij iemand nog een oude fiets in de garage of ken je iemand die een fiets wil
verkopen, dan horen we dit graag.*

*Groetjes.
Sarah en Inge. - inge.debrouwere@gmail.com*

Addertjes onder het gras van de statistieken (I)

Dag allemaal,

Onontwikkelde landen, de minst ontwikkelde landen, ontwikkelingslanden, ontwikkelde ontwikkelingslanden, landen met ontwikkeling in een hoog tempo, ontwikkelde landen... Zijn jullie nog mee ??? Want we kunnen nog even verder gaan: middeninkomenslanden, fragiele landen, derde wereldlanden, lage inkomenslanden, nieuwe middeninkomenslanden, landen met een zeer laag ontwikkelingsniveau, de allerarmsten, de club van de rijkste landen, de meest ontwikkelde landen...

Het zijn allemaal woorden waar ieder land zich volgens de VN zelf mee mag definiëren of, wat informeel veel vaker gebeurt, door anderen mee geclassificeerd wordt. Het zijn echter ook gevaarlijke zwart-witte vakjes en hokjes die verblindende verwarring kunnen zaaien, zoals blijkt uit de twee onderstaande berichtjes, beide vandaag de dag te lezen op officiële Belgische websites:

“De Belgische federale ministerraad heeft op 21 mei 2015 haar akkoord gegeven voor een nieuwe lijst van veertien partnerlanden van de Belgische ontwikkelingssamenwerking. De lijst bevat twee nieuwe partnerlanden, namelijk Guinee en Burkina Faso. Zes middeninkomenslanden zijn niet langer een partnerland van de gouvernementele samenwerking en komen terecht in een exitprogramma: Vietnam, Peru, Ecuador, Bolivia, Algerije en Zuid-Afrika... De Belgische Ontwikkelingssamenwerking wil zich de volgende jaren concentreren op fragiele landen en post-conflictzones. Ze zal dat doen in geografisch homogene regio's: Noord- en West-Afrika en de regio van de Grote Meren. Deze inhoudelijke en geografische focus gaat versnippering tegen en laat een coherente aanpak toe van grensoverschrijdende problemen, zoals vrede, veiligheid, regionale stabiliteit, klimaat en migratie. Tegelijk kiest België voor een duidelijke focus op de minst ontwikkelde landen...”

(http://www.belgium.be/nl/nieuws/2015/news_guinee_burkina_faso_nouveaux_partenaires_cooperation_belge_developpement.jsp (8 juni 2015))

Tegelijkertijd kan je ook het volgende bericht lezen, ook actueel want gebaseerd op statistieken van recent voorbije jaren: “In Ecuador bestaan grote sociale ongelijkheden. In december 2013 bedroeg de armoede in Ecuador 25,55% (INEC, 2013)... Het bruto binnenlands product per capita is echter aan het stijgen. In 2009 bedroeg het 4.237 dollar (huidige koers), tegenover 5.720 dollar in 2013 - wat van Ecuador een middeninkomensland maakt. Maar de voordelen van de ontwikkeling blijven heel ongelijk verdeeld: de rijkste 10% van de bevolking bezit 42,8% van het nationale inkomen... De afgelopen 10 jaar is het Ecuadoraans gezondheidszorgsysteem er erg op achteruit gegaan. Oorzaken zijn de versnippering van het systeem en een gebrek aan prioriteitsstelling voor een gepaste zorgverlening.”

(http://diplomatie.belgium.be/nl/Beleid/Ontwikkelingssamenwerking/Waar_zijn_we_actief/Partnerlanden/Ecuador/ (8 juni 2015))

Gaat het nu goed of niet goed, blijft de vraag... Ecuador profileert zichzelf sinds enkele jaren als een “nieuw middeninkomensland”. De overheid houdt dit althans hoog in haar vaandel. Het gaat dus goed in Ecuador, denk je dan spontaan. Ik zou dit heel graag bevestigen... maar ik aarzel. Dat het beter gaat met een aantal families mogen we in Tabori gelukkig beamen. Maar jammer genoeg kan dat nog niet voor iedereen. Het lijkt er soms op dat diegenen met wie het vroeger niet goed ging... nog steeds achterop blijven hinken of zelfs dieper in het

Addertjes onder het gras van de statistieken (2)

moeras wegzinken, ook indien hun financiële situatie door bonussen, subsidies, gratis school en gratis gezondheidszorg of via andere, soms duistere, wegen in absolute cijfers beter werd.

Smachtend naar allerlei hypermoderne snuffjes, de meest hippe sportschoenen en de laatste Ipod gooide een familie die we van heel nabij kennen in Tapani, zich in de drugsverkoop, waarbij de kinderen de loopjongentjes zijn. Naar school gaan is een bijzaak, of een middel om klanten te ronselen. De politie zit hen op de hielen...

Enkele weken geleden stierf de mama van een jonge vrouw met intellectuele beperking. We wisten dat de thuissituatie verre van benijdenswaardig was: drie kamertjes, 15 huisgenoten, twee of drie kostwinners met informele jobkes, ... Tijdens de dodenwake lag de overleden vrouw in een dure, blinkende kist met spiegeltjes en zachte fluwelen binnenbekleding... De verwondering was groot toen ze de volgende dag begraven werd in een uit elkaar vallende houten kist. De eerste kist was gehuurd voor één dag...

Het derde dochttertje van Margarita werd nu, op vijfjarige leeftijd, gekwalificeerd als "kind met matige intellectuele beperking". Het stempeltje "intellectueel minder begaafd" lijkt immers snel te passen als je niet goed hoort en daarenboven timide bent en dus in een niet vertrouwde omgeving niet snel toont wat je echt kan. De juf heeft daarenboven gezegd dat het beter is dat het kind zo gekwalificeerd wordt... want "dan krijgen jullie misschien een bonus waarvan jullie kunnen leven". Met deze bonus zal Margarita elke dag twee liter melk op tafel kunnen zetten... en krijgt iedereen met de paplepel een kant-en-klaar lesje over "hoe overleven in een nieuw middeninkomensland".

Dit is maar een kleine greep uit de vele voorbeelden van de kloof tussen de "gemiddelde" schijn en de werkelijkheid... Want de classificatie van landen baseert zich op statistieken die vooral "gemiddelden" hanteren, gemiddelden die uitersten verbergen, uitersten die almaar uiteen lijken te deinen. Wie in de miserie zit, blijft vaak ploeteren... al dan niet gewild of gezocht, altijd maar achterlopend in dit "snel ontwikkelend land". Wie niet mee kan met de TGV... puft op een boemeltreintje hopeloos achter... dromend van fata morgana terwijl eigen licht en kleur gedooft worden.

"Ecuador... een nieuw middeninkomensland",... een frustrerende foute luchtspiegeling kan dit alles immers zijn... deel van een verblindende en gevaarlijke zwart-wit-afbeelding van de wereld, zelfs al heeft die duizend tinten grijs. Toevallig of niet, zo werd in 2010 verslag uitgebracht over 30 jaar Belgische bilaterale ontwikkelingssamenwerking in Ecuador met een fotoboek vol schitterende (?) beelden in zwart-wit. Het heet "encuentros", wat "ontmoetingen" betekent. Als je wil, kan je een kijkje nemen op bladzijde 16 en 17 van volgend pdf-document:

http://diplomatie.belgium.be/nl/binaries/dimensie3_1_2013_tcm314-209695.pdf

Zelf klamp ik me vast aan het kleurrijke Ecuador, soms wit en zwart met wel duizend tinten grijs, maar ook vol licht en met alle kleuren van de regenboog. Vandaag zag ik immers een indigo kolibrie en een hemel van appelblauwzeegroen, karmijn en scharlakenrood. De zon was boterbloemgeel en de maan zilverwit.

Inge, Quito, 10 juni 2015.

Tapori Zorgen maar ook Vormen

Vormingsluik voor zorgverleners die mensen met een beperking begeleiden en ondersteunen in de v.z.w. “Tapori, paladines de la felicidad” (een initiatiefgespreid over twee jaar en mogelijk gemaakt door de steun van de Gemeente Wevelgem en de Provincie West-Vlaanderen)

In 2013 en 2014 organiseerden we verschillende vormingsactiviteiten voor diverse doelgroepen, met als rode draad de zorg en begeleiding van mensen met een beperking.

Het projectvoorstel omvatte meerdere luiken : de ontwikkeling van een interne vormingscyclus als inloop voor nieuw personeel, één vormingsdag per jaar voor al het personeel, vorming rond technische en orthopedische hulpmiddelen, workshops voor de ouders van kinderen met een beperking en vorming voor externen.

Alleen de “vorming voor externen” werd (nog) niet uitgevoerd omdat de werkdruk in de v.z.w. door een uitbreiding van de dienstverlening in 2014 sterk toenam. Mede door een verrassend presidentieel bezoek aan Tapori kregen we de toestemming van het Ministerie van Sociale Zaken om te starten met de dagopvang van 45 kinderen en jongeren met een beperking. Hierover kon u meer lezen in de nieuwsbrieven “Vogel van papier” . Temeer door een stijging in het personeel van 18 naar 25 mensen richtten we de focus van dit project dan ook vooral op interne vorming.

De basis werd gelegd voor een **inloopcursus** voor nieuwe personeelsleden en families die in Tapori hulp zoeken. Groepjes van vier of vijf personeelsleden werkten de volgende onderwerpen didactisch uit tot vier workshops die, één per trimester, voorgesteld werden op de personeelsvergadering:

- ✓ de visie van de vierdewereldwerking en de geschiedenis van Tapori in Pomasqui; onze visie over “beperkingen” (medisch individueel model versus sociaal model);
- ✓ -zorg voor de mantelzorger;
- ✓ instrumenten die interdisciplinair samenwerken bevorderen (de Internationale Classificatie van het menselijk functioneren van de WHO). Op basis van de feedback werden de workshops aangepast en nogmaals voorgesteld aan andere groepen, o.a. aan de ouders van kinderen met een beperking. Het is de bedoeling deze cursus vanaf 2015 elk jaar te herhalen voor eventueel nieuw personeel, mensen met een beperking en nieuw personeel.

Gedurende 2014 duurde elke **personeelsvergadering** twee en een half uur in de plaats van twee uur. Telkens werd een uur besteed aan vorming over de volgende onderwerpen: Eerste hulp bij ongevallen; Ergonomie (heffen en verplaatsen van kinderen en jongeren met ernstige meervoudige beperking); Behandeling van afval (medisch, besmet materiaal, huisafval,...) volgens de normen van het Ministerie van Volksgezondheid; Hygiënische vervaardiging van levensmiddelen; Community-based rehabilitation; Internationale conventies en nationale wetgeving en reglementen over en voor mensen met een beperking. Deze onderwerpen werden telkens voorbereid en voorgesteld door de personeelsleden met kennis van zaken over de respectievelijke onderwerpen (artsen, kinesist, kleuterleidster,...).

Tijdens de maandelijkse **interdisciplinaire vergadering** werden meer specifiek medische en revalidatie-thema's behandeld, bijvoorbeeld: Preventie van heupluxaties; Gebruik en nut van staplankjes; De Gross-Motor-Function-Scale; Sexualiteit bij jongeren met een intellectuele beperking, Autisme; Hulpmiddelen om notities te nemen tijdens de les; Ataxie; Neurosensoriële stimulatie van kinderen met ernstige meervoudige beperking. De onderwerpen werden gekozen naargelang situaties en leernoden zich voordeden. Ook deze lesjes werden telkens voorbereid door de meest betrokkenen.

In 2013 en 2014 organiseerden we twee **vormingsdagen** voor alle personeelsleden over meer algemene onderwerpen met de bedoeling onze samenwerkingscapaciteit en persoonlijke draagkracht te verbeteren. Beide vormingsdagen hadden ook een motivationeel doel. In de eerste workshop reflecteerden we vooral over onze persoonlijke motivatie om in Tapori te werken en ons in te zetten voor mensen die minder kansen kregen. Naar aanleiding van drie sterfgevallen van jonge kinderen met een beperking die nauw met Tapori verbonden waren, werd tijdens de tweede vormingsdag tijd en ruimte gegeven aan eigen rouwprocessen, onze eigen draagkracht en empathie.

Tijdens de maandelijkse **oudervergadering** wordt steevast ook tijd gemaakt voor vorming. Soms betreft dit een belevingsthema, dan weer wordt een praktische onderwerp behandeld. Een greep uit de onderwerpen: Technische hulpmiddelen bij voeding van kinderen met spasticiteit; Wat is inclusie nu eigenlijk op basis van het mooie beeldverhaal "Les quatre petits coins"; Seksualiteitsbeleving en voorlichting bij jongeren en jongvolwassenen met een beperking; Goede en correcte tandverzorging; Verwachtingen en ontgoocheling bij ouders; Opvoedingstechnieken.

Zelfstudie, opzoekingswerk via internet en niet in het minst het vlotte contact met het Dienstencentrum GID(T)S V.Z.W. zorgden voor voldoende didactisch en wetenschappelijk materiaal om elke vorming en workshop correct in te vullen (we mochten dit jaar voor een derde keer een kinesiste uit het centrum als vrijwilliger ontvangen en in 2016 bezoekt een delegatie van GID(T)S onze v.z.w.). Het opbouwen van de ateliers was en is op zich ook al een boeiend leerproces waar bijna iedereen die in Tapori werkt aan deelgenomen heeft. Al het lesmateriaal en de instructies om de vorming te herhalen wordt sinds 2013 systematisch gebundeld in een "vormingsarchief".

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito - Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat Is Tapori ?
Presentatievideo op Youtube:
http://youtu.be/U-4-aA_AEz0

Of via Google
met de trefwoorden

"Tapori", "Presentatie" en
"Youtube"

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Bosdreef 20— 8820 Torhout
Tel.: 050/74 56 52 of 050/74 56 50
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 5% van het gestorte bedrag. De overige 95% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inges werk.)

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere
Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)